

— Кой Феьо?

— Орфей, моят син, дето вчера свири със свирката си на вашия господар.

— Ами че тъй кажи, бе човече! — хвана се за главата конярят. — Ой, какво щях да направя, ако бях те изпъдил! Орфей — казваш. Но аз отде да знам че това е овчарчето, което вчера свири в палатката на господаря. Тюю, да му се не види макар! Тръгвай скоро с мене. Че от снощи всички в лагера само за тебе приказват. Всички чакат ти дано направиш нещо. А то, инък, пак ще почне по старому...

И докато бащата на Орфея да попита какво очакват от него, конярят го замъкна до най-голямата, най-високата и най-красивата палатка, бутна пренебрежително пазачите и, тъй като знаеше колко нетърпеливо е очакван този дрипав горянин, отметна тежкото сукно и тикна лекичко вътре смаения човек.

На малка трапеза, отрупана с различни закуски и лакомства, владетелят на безкрайни земи и народи ядеше бързо и с наслада. На софрата, свити чинно, седяха и трима от най-доверените му сановници — и те закусуваха с него. Главният прислужник стоеше изправен като стожер и наблюдаваше дали господарят му няма да направи някакъв знак. Други двама прислужници стояха като заковани до тежката завеса, която служеше за врата. Владетелят се смееше, шегуваше се, мляскаше апетитно и очите му светеха радостно. Откак неговите най-близки сановници и постоянни прислужници помнеха, той не беше ял с такова довольство и при такова добро и приятно разположение на духа.

Като видяха бедния горянин, който се вмъкна в палатката на господаря им без предупреждение